Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 59 FRIDAY, MARCH 27 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 –ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 27-го БЕРЕЗНЯ 1998 р. Ч. 59 РІК CV

БОЛГАРІЯ Й УКРАЇНА ПІДПИСАЛИ ДОГОВІР

Софія, Болгарія. — Президенти Болгарії і України, Петар Стоянов і Леонід Кучма, підписали 24-го березня декларацію про розвиток співпраці і ряд угод, повідомили засоби масової інформації.

Виступаючи на пресконференції, Л. Кучма сказав, що обидві країни мають спільну мету, зокрема стати членами Центральноевропейської організації вільної торгівлі. Він зазначив, що в України і Болгарії є багато ділянок для співпраці.

Л. Кучма, якого супроводжували провідні українські підприємці, перебував у Болгарії з дводенною візитою. Сторони підписали угоди в галузях науково-технічного співробітництва, охорони довкілля та ядерної безпеки, статистики й обміну інформації та в митній сфері.

Особливу увагу приділено економічній співпраці, яка, за визнанням обох президентів, значно відстає від рівня розвитку політичних стосунків. Біжучий товарообіг між двома країнами становить 320 млн. дол. „Сторони мають вже найближчим часом вивести двосторонні відносини на новий якісний рівень стратегічного партнерства", — сказано в спільній деклярації.

Болгарський президент зазначив, що обидві країни можуть брати участь у здійсненні проєкту щодо сполучення автошляхів Болгарії з майбутнім евро-азіятським коридором.

Українські виробники мають дотримуватися европейських стандартів

Київ (УНІАР). — Як уже інформовано, від 1-го березня набула чинности угода про партнерство та співробітництво між Україною та Европейським союзом.

Угода передбачає зближення української системи технічного реґулювання з европейською.

Український державний комітет стандартизації, метрології та сертифікації на пресовій конференції оприлюднив звернення до Кабінету Міністрів, у якому сказано, що "Европейський союз домагається здійснення власних політичних та економічних інтересів, в першу чергу, забезпечення безперешкодного доступу своїх товарів на український ринок без взяття на себе аналогічних зобов'язань щодо української продукції".

Як підкреслюють автори звернення, ЕС буде наполягати на усуненні українських норм і процедур технічного реґулювання, які не відповідають европейським вимогам. Здійснювані заходи власного технічного реґулювання оцінюватимуться як невиконання угоди і привід для тиску з боку ЕС.

З метою зближення системи національного технічного реґулювання з европейською 19-го березня минулого року Кабінет Мінстрів ухвалив постанову про постепенне впровадження в Україні вимог Европейського союзу щодо санітарних, екологічних, ветеринарних, фітосанітарних норм та міжнародних і европейських стандартів. Угода передбачає підготову 25-ох законопроєктів та 14-ох галузевих програм, спрямованих на запровадження таких стандартів в Україні.

Сьогодні триває праця над законопроєктами про порядок утилізації та вивезення небезпечної продукції, про маркування продукції відповідним знаком, про стандартизацію, сертифікацію, а також про акредитацію.

Контрольна комісія перевірила стан УНСоюзу

Контрольна Комісія під час праці в Головній Канцелярії (зліва): А. Дорошенко, С. Геврик, С. Гавриш, В. Пастушок і І. Винник.

Парсиппані, Н. Дж. — У п'ятницю, 27-го березня, Контрольна Комісія Українського Народного Союзу закінчила тижневу перевірку майна, діяльности і стану цієї найстаршої української установи і західній гемісфері, про що звітуватиме на 34-ій Конвенції УНСоюзу, що відбудеться вперше у 104-річній історії Союзу в Торонто, Канада, від 15-го до 19-го травня ц. р.

Контрольна Комісія, обрана 33-ою Конвенцією чотири роки тому, працювала в складі: Степан Гавриш, голова, Василь Пастушок, Анатоль Дорошенко, Стефанія Геврик і Іван Винник.

Ґ. Зюґанов поділився з кримчанами мріями про союз

Симферопіль. — Лідер Комуністичної партії Російської Федерації Ґеннадій Зюґанов заявив під час перебування в Криму, що проблема Севастополя і Чорноморської фльоти вирішиться тільки через об'єднання Росії й України в єдиний союз, повідомила УНІАР.

Виступаючи 22-го березня перед майже 1,000 мешканців Севастополя, Ґ. Зюґанов сказав, що перший крок до об'єднання двох країн — широкомаштабний договір між Росією і Україною.

Лідер російських комуністів ухилився від прямої відповіді на запитання щодо можливого фінансування Комуністичної Партії України російською посестрою, назвавши це запитання „провокаційним". У своєму виступі перед публікою, серед якої були перший секретар Кримського комітету КПУ Л. Грач і перший секретар Севастопільського комітету КПУ В. Пархоменко, він приділив багато уваги проблемам Росії.

Наступного дня, перебуваючи в Симферополі, він повідомив, що сприйняв резиґнацію уряду Росії як давно очікувану подію. На його думку, група молодих реформаторів не могла впоратися з поставленими завданнями. Заявивши, що новий уряд повинен бути зформований з урахуванням інтересів народу, Ґ. Зюґанов сказав: „Будь-який уряд, що прийде, візьме на себе тяжкий обов'язок щодо зміни політичного курсу". За його словами, російські комуністи будуть підтримувати ті сили, які виступають за об'єднання трьох слов'янських республік — Росії, України і Білорусі.

Діятиме нова світова мережа новин

Лондон. — Британська радіовисильна корпорація Бі-Бі-Сі і американська каблева телевізійна компанія „Дискавері" проголосили про підписання контракту щодо створення ґльобальної спільної програми новин, яку транслюватиметься цілодобово так званими цифровими телевізійними каналами в усі країни світу.

Як повідомив генеральний директор Бі-Бі-Сі Джан Бирт, успішне закінчення переговорів з „Дискавері", які тривали від вересня 1996 року, дозволить корпорації в найближчий час „стати лідером світового телерадіовисилання новин".

Цим проєктом Бі-Бі-Сі зробило важливий крок в напрямі опанування перших ліцензійних патентів на цифрове висилання і випередження інформаційної імперії Руперта Мирдока, який плянував залишити Бі-Бі-Сі позаду і забезпечити собі чільне місце в цифровій телевізії. Телекомпанія Р. Мирдока Бі-Скай-Бі вже має технологію розміщення тисяч програм на 200 цифрових каналах.

Крім того, притік нових інвестицій в Бі-Бі-Сі закладає основу для повної відмови корпорації від державного фінансування. Тепер британський уряд розглядає питання цілковитої приватизації корпорації, з переведенням її під контролю Громадської ради акціонерів.

Як очікується, підписання контракту дозволити Бі-Бі-Сі вже в скорому часі вийти на міжнародний фондовий ринок з високоприбутковими цінними паперами, що збільшить можливості і для американських вкладників капіталів.

Б. Клінтон вибачається перед африканцями

Кігалі, Руанда. — Продовжуючи свої 12-денні відвідини африканських країн, сюди в середу, 25-го березня, на короткі відвідини і зустріч з тими, що пережили руандський ґеноцид у 1994 році прибув американський президент Билл Клінтон. Відвідини та зустріч, з уваги на існування дальших непорозумінь між провідниками окремих племен і можливої небезпеки для Президента, відбулися на летовищі.

У своєму виступі перед зібраними, що були спеціяльно запрошені на цю зустріч, Б. Клінтон визнав, що світ міг охоронити руандців від тієї попередньо згаданої трагедії, але цього не зробив. „Ми в Зєднаних Стейтах і світова спільнота в загальному не зробили всього, що могли, щоб запобігти подіям, котрі трапилися в Руанді 1994 року".

У розмовах і зустрічі з тими, що залишилися в живих, президент Б. Клінтон з увагою прислухався до їх розповідей про пережиті страхіття та з видимим зворушенням закликав до пильности проти подібних подій та швидкого покарання міжнародним судом тих, що це чинять. Крім того, він підкреслив також, що частинну вину за ту трагедію мусять визнати за собою не тільки міжнародна спільнота, але також і народи Африки. „Ми не можемо змінити минувшини, але можемо і мусимо зробити все, що в нашій силі, щоб допомогти вам будувати майбутність".

З цього видно, що Американський Президент складає чолобитні перед народами Африки та при-

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ГЕОПОЛІТИЧНЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

КИЇВ. — Тут з ініціятиви Дипломатичної Академії та Інституту Міжнародних Відносин розпочалася міжнародна конференція "Геополітичне майбутнє України". За словами директора Міжнародного інституту українсько-російських відносин Сергія Пирожкова, головна мета конференції — "визначити перспективи зовнішньополітичного вектора розвитку України як зі Сходом, так і з Заходом та Півднем". Передусім необхідно виробити дієву систему розвитку зовнішньополітичної стратегії держави на початок третього тисячоліття й здійснити її паралельно зі стратегією внутрішньої політики. Учасники конференції співставили сценарії різних політичних сил України, які пропонують різні вектори зовнішньої політики, намагалися визначити місце України в геополітичному просторі світу, почути думки фахівців з Америки, Европи, країн СНД.

В. ПУСТОВОЙТЕНКО ВІДВІДАВ ЧЕРКАЩИНУ

ЧЕРКАСИ. — Прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко відбув поїздку по Черкаській області. Він відвідав агрофірму "Маяк", акціонерне товариство "Маїс", Черкаський шовковий комбінат, Черкаський молокозавод, Інститут агропромислового виробництва "Проґрес". Більшість об'єктів пов'язана з аграрним комплексом і переробкою сільсько-господарської продукції, а тому скрізь, крім вузькопрофільних питань, обговорювано і проблеми підготови до нового посівного сезону, в першу чергу — технічної готовости. Майже всі представлені прем'єрові об'єкти є прикладом досить успішного господарювання у кризових умовах. Ознайомившись із ситуацією в області, В. Пустовойтенко підкреслив: "Я вважаю, що Черкащина могла б стати базовою областю, як і кілька інших областей України, для проведення всіх експериментів, спрямованих на збільшення випуску продукції, ефективну сплату податку на додану вартість і поліпшення праці підприємств переробної промисловости".

УРЯД ПІДТРИМУЄ ПІДПРИЄМСТВА ВИДОБУВАННЯ РІДКОЗЕМЕЛЬНИХ ТА ЦІННИХ МЕТАЛІВ

КИЇВ. — Урядову підтримку отримала галузь видобутку та промислової переробки рідкоземельних та цінних металів. На пресовій конференції в Кабінеті Міністрів України заступник міністра промислової політики Сергій Грищенко розповів про створення державної акціонерної компанії "Українські поліметали", діяльність якої охоплюватиме всі ланки виробничого, інвестиційного та комерційного процесів — від здійснення геологорозвідувальних робіт до створення промислових потужностей, експлуатації родовищ, збагачення руд тощо.

ЗУСТРІЧ ЗІ СТУДЕНТАМИ

КИЇВ. — "У нас немає національного питання,— заявив амбасадор Литви в Україні Вітаутас Плечкайтіс на зустрічі зі студентами Університету "Києво-Могилянськаэ Академія", — всі національні меншини мають культурну автономію". Серед пріоритетів Литви у міжнародних відносинах, амбасадор назвав Польщу: "Через Польщу ми хочемо мати тісніші відносини з НАТО". В. Плечкайтіс зазначив, що необхідно перебороти історично традиційне напруження між цими країнами. Відносини Німеччини і Польщі можуть, за словами В. Плечкайтіса, бути прикладом як треба будувати цивілізовані відносини. Амбасадор повідомив, що в Україні нараховується 11,000 литовців, у Києві та Львові є активно діючі литовські громади.

КРИМСЬКІ ПОДІЇ

СИМФЕРОПІЛЬ.— Тут 17-го березня, як уже інформовано, прокуратура Автономної Республіки Крим дала дозвіл на затримання депутата Верховної Ради Криму, кандидата на народного депутата України, міністра освіти Автономної Республіки Крим Юрія Подкопаєва. Його підозрівають у привласненні бюджетних 100,000 грн., виділених для оздоровлення дітей. Прокурора автономії В. Шубу 18-го березня запросили в кримський парлямент для подання пояснень з приводу арешту кримського депутата В. Шпількіна і затримання Юрія Подкопаєва. В. Шуба відповів, що депутатський імунітет на кримських парляментаристів більше не поширюється. В Україні немає закону, де реґляментувався б статус депутата ВР Криму, тому арешт і затримання Шпількіна й Подкопаєва відбулися згідно з діючим законом. Посилання депутатів на статтю 25 кримського закону про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим — одного з небагатьох нескасованих Києвом правних актів автономії — на прокурора АРК враження не справили.

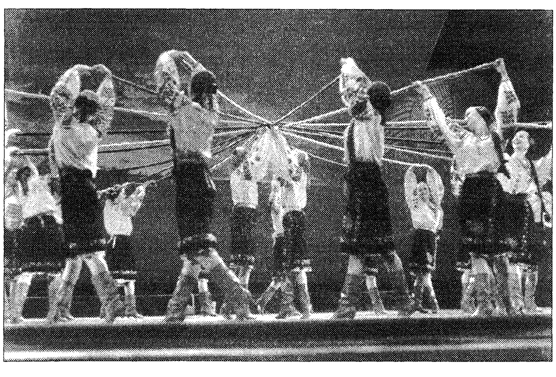
ВР АРК ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ФІНАНСУВАТИ ВИБОРИ

СИМФЕРОПІЛЬ. — На черговому пленарному засіданні Верховної Ради Криму 18-го березня розглянуто питання про фінансування кампанії з виборів депутатів кримського парляменту. Депутати відкинули пропозицію Ради Міністрів автономії про виділення 500,000 грн. на першочергові витрати організації виборів, які передбачалося взяти із суми, призначеної для забезпечення діяльности нового складу депутатського корпусу автономії.

Ансамбль Вірського святкуватиме 60-річчя під час турне

Парсиппані, Н. Дж.(О. Кузьмович). — В місяцях квітні, травні, а також у червні перебуватиме на гостинних виступах в Канаді та ЗСА відомий широко танцювальний ансамбль Павла Вірського з України, який саме цим турне відзначатиме 60-річчя свого існування.

З цього приводу переводимо розмову з організатором турне Доном Бейкером, що захопився цією танцювальною групою, відвідуючи минулого року Київ, і взявся тепер за це велике і відповідальне діло анґажуючи до того підприємство „Анкор" в Клівленді та ряд осіб із різними завданнями.

Дівчата ансамблю П. Вірського.

— Скажіть, коли запляновaний приїзд танцюристів та як уложений їхній маршрут?

— Група, що складається з понад 90 осіб, приїжджає до ЗСА та перший свій пробний виступ запланувала в Провіденс, Р. Ай., 24-го квітня. Відтак по черзі, відповідно до місць, вони будуть виступати в містах ЗСА та Канади разом у 38-ох містах від сходу аж по далекий захід впродовж місяців квітня, травня і червня.

— Це величезний плян. Чи ви маєте відповідну поміч до вашого задуму?

— Розуміється, що я будучи спонзором, мушу мати цілий штаб людей. Це урядовці в моєму бюрі, як і ті, які займаються лише реклямою та інші. Разом буде понад 12 осіб. Широку реклямову кампанію здійснюють в Канаді Леся Пасько, а в ЗСА Катерина Немира. Ми вже переслали ряд оголошень, календарець виступів, а крім того вдалося в Канаді здобути зацікавлення в національній телевізійній мережі Сі-Бі-Сі і нам приобіцяли впродовж трьох тижнів у дев'ятьох великих містах Канади відповідну рекляму. А крім того, як бачите, маємо летючки, світлини і реклямову відеострічку.

— Отже ви вже всеціло приготовані до приїзду танцювальної групи. А як будете їх транспортувати з місця на місце?

— До цього маю вже готові два автобуси і вантажне авто, бо ж вони мають дуже багато одягу та інших потрібних до виступів речей.

— Як це так, що ви захопилися цим важким завданням та взяли його всеціло організаційно і фінансово на свої плечі?

— Бачите, я вважаю себе „пів-українцем", моя дружина Мирослава — українка, ми виховуємо на українців наших двоє дітей, а я зі захопленням подивляв виступи групи Вірського в Києві та це все спонукало мене до того, що тепер я перебрав на себе організацію і переведення турне. Я уважаю що ця група, яка буде вперше тепер виступати в Канаді та ЗСА, як представник вільної України, може дуже багато зробити для популяризації України серед американ-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ХОЧ У КРЕМЛІ ПІСЛЯ понеділкового політичного обезголовлення не видно будь-якого занепокоєння, то президент Боріс Єльцин у вівторок, 24-го березня, вирішив пригадати своїм співробітникам і дорадникам, що негайне звільнення грозить усім, хто не виконує його розпоряджень. Його поведінка минулого понеділка, дещо занепокоїла світ, зокрема тих, які вірять у демократичність Росії та роблять значні грошові вклади у її розвиток. Щоб не допустити до фінансового хаосу, після згаданих потягнень свого президента, офіційні чинники в Кремлі відразу почали заспокоювати зацікавлених, твердячи, що велика кількість офіційно звільнених міністрів будуть поновлені на своїх становищах. Пресовий секретар російського президента Сєрґєй Ястржембський, сказав репортерам засобів масової інформації, що президент дуже вдоволений з праці міністрів оборони і закордонних справ Іґора Сєрґєєва та Євґенія Прімакова, „а це може означати, що він їм запропонує залишитись на своїх становищах".

В АМЕРИЦІ

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД ПРИПИНИВ видачу дозволів на постійне проживання у ЗСА тисячам іміґрантів. Причиною цієї затримки є нова машина, котра від самого початку її придбання, літом минулого року не працює як слід. Головною причиною придбання тієї машини було те, що вона друкуватиме дозволи постійного проживання, котрі не буде можне пофальшувати. Адвокати, котрі займаються іміґраційними справами твердять, що це є тільки ще одне неполаддя у цілій іміґраційній системі, котра ніколи не працювала ефективно. Хоч від цієї останної затримки не потерпить багато аплікантів, то все ж таки вони турбуються своєю долею, бо не розуміють в чому справа. Служба іміґрації і натуралізації ніколи їх не повідомила про причину затримки їхніх документів, а несвідомість завжди створює страх і непевність, зокрема коли саме цей дозвіл на стале проживання у ЗСА для багатьох є першим кроком до здобуття американського громадянства.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

СТВЕРДЖЕННЯ НАПРЯМНИХ УНСОЮЗУ

Український Народний Союз існує для:

** поширювання принципів братської діяльности;*

** збереження української, української американської і української канадської спадщини і культури;*

** надання своїм членам високоякісних фінансових послуг і продуктів.*

Як братська забепеченева установа, УНСоюз реінвестує свої прибутки для добра своїх членів і української громади.

Людська трагедія — найкраща тема

Третій понеділок березня — завжди зарезервований вечірньою порою час для проголошення найкращих фільмів року та найкращих акторів. На цей вечір чекають нетерпеливо сотні співучасників найновіших фільмів, але також тисячі телевізійних глядачів, що у вигоді домашнього затишку слідкують за живою драмою, що відбувається в Лос Анджелесі в присутності акторів, режисерів та добірної публіки.

Цим разом ювілейний „Оскар", бо ж саме 70-ий раз проведено це проголошення усіх „найкращих", відбувався без звичайних несподіванок тому, що вже довго перед тим вечером загально було відомо, що найбільше шансів для здобуття передових місць має незвичайно популярний серед публіки фільм „Титанік" — про трагедію великого корабля цієї назви, який в 1912 році, наїхавши на льодову скалу, потонув із 1,500 пасажирами та залогою.

Як подавали засоби масової інформації, цей фільм здобув передове місце і понад 1.2 більйона долярів приходу із квитків в цілому світі, де він став так популярний, як і в ЗСА, де був створений.

Як можна було сподіватися, так і сталося, та в понеділок, 23-го березня „Титанік" здобув одну із найбагатших перемог у призннанні аж 11 нагород у різних категоріях, а передусім як найкращий фільм минулого року. У цьому рекорді фільм „Титанік" порівнюють до фільму „Бен-Гур", який в 1959 році здобув також 11 різних нагород.

А все ж у цьогорічному рекорді застановляє дещо тема фільму: це представлення трагедії, якої досі не було рівної на хвилях океану. Застановляє, чому саме публіка і критика вибирають за найкраще видовище відтворення дійсної людської трагедії, чому можуть так захопитися картинами потапаючого корабля і переляку пасажирів, коли їх охоплюють на неминучу смерть хвилі океану? Нам постійно показують довгі черги молодих і старих людей, що чекають на вхід до конотеатрів, де виставляють „Титанік", а в понеділок ми мали нагоду оглядати і слухати ентузіястичні оплески та крики, коли проголошувано цей фільм найкращим так із технічної, як і змістовної сторони.

Чи справді тепер людям є вже так нецікаво на тому світі, що потребують аж таких неприємних емоцій, щоб мати вдоволення і захоплюватися? Чи немає у режисерів і письменників фантазії та треба шукати теми лише у поганих переживаннях чи фактах?

Розуміється, це зовсім не перший раз, що сумні, а то й трагічні події стають темою п'єс, фільмів та виконання їх ще раз акторами. Але чому це звичайно історії сумного чи трагічного змісту, а не погідного і радісного, які можуть защепити у глядачів оптимізм і охоту до життя?

Якось люди скоріше приймають смуток, як радість, і більше є охочих цей сум чи передавати чи переживати, зокрема коли він їх не торкається безпосередньо. І якось скорше передаються такі переживання на папір, на екран, чи на сцену театру. Коли порівняємо, як багато сумного доводиться нам бачити в театрі чи на фільмовому екрані і як радо глядачі навіть поплачуть, коли йдеться не про їхнє особисте горе, а про чуже, а як мало радісних та веселих подій доводиться нам тепер оглядати, тоді можна ставити питання, чи сьогоднішній світ вже не є в спроможності приймати безжурність, сміх, веселість, чи справді усі події мусять бути чорні та погані? Такі думки і питання насунулися нам після „перемоги" фільму „Титанік" і його так неправдоподібної популярности.

Цікаво було б знати, що думає на цю тему єдина ще жива учасниця події, яка врятувалася?

Євген Іванків

БУТИ, ЧИ НЕ БУТИ?

(Нерозв'язана проблематика УГКЦ)

Проблематика УГК-Церкви є дуже скомплікованою, її можна розглядати і аналізувати під різними аспектами, але в основному, коренем усього лиха є негативне відношення Москви і Ватикану до нашої Церкви, як окремої помісної одиниці, і до української державности в загальному. Не тільки в московській державно-церковній політиці, але також і в плянах Ватикану відносно Сходу Европи немає нісця як для УГК-Церкви, так і для справжньої Української Православної Церкви, ані для незалежної української держави. Доказів на це знаходимо багато, а дуже прецизно зформулював їх Митрополит Володимир Стернюк під час зустрічі з Папою Іваном Павлом II, в Римі, в червні 1990 року.

Невизнання Ватикану

Митрополит Стернюк сказав тоді, що від московських представників Чотиристоронньої комісії довідався, що наші владики, які вийшли з катакомб, не є визнані Апостольським престолом, що не мають леґальних територій, не мають прав, ані повновластей і тим самим не мають права організувати нормальне церковне канонічне життя і працю. Тоді можна ще було думати, що це є тільки злобні видуми московських церковників, але тепер (хоч Папа признав нашим єпископам деякі обмежені права) виглядає, що все те було правдою, що московські представники були багато краще від нас поінформовані про відношення Ватикану до УГКЦ.

Якже ж воно дійшло до такого ватикансько-московського союзу, спрямованого проти нас? Виглядає, що після ліквідації УГКЦ в Совєтському Союзі в 1946 році практичним ватиканським „остполітикам" могло видаватись, що такий стан залишиться вже навіки і тому постановили фактично (але в таємниці) визнати важливість цього Львівського псевдособору, на якому уневажнено Берестейську унію і зліквідовано УГКЦеркву. Від тоді були в Україні тільки дві законні Церкви: Православна Церква Московського Патріярхату і Римо-Католицька Церква (переважно польська). Такий плян був дуже вигідний обом сторонам: ті українці греко-католики, що захотіли залишитися католиками могли перейти до Римо-Католицької Церкви, а ті, які забажали залишитися східніми християнами, мусіли залишитись у московській Церкві. Це фактичне визнання Ватиканом постанов Львівського собору з 1946 року не є ніякою вигадкою. Події на Соборі Російської Православної Церкви в Загорську в 1971 році потверджують правдивість цього: присутні там представники Ватикану не запротестували, коли в промові тріюмфально потверджено ліквідацію УГКЦеркви. Не зробили також цього після свого повороту до Ватикану.

Конечне зло

У 1991 році Совєтський Союз остаточно розпався і це створило для Ватикану неабияку проблему: треба було визнати українську державу і відновити діяльність УГКЦеркви. Щойно після дуже довгих вагань, коли вже не можна було дальше зволікати, Ватикан визнав нашу державу. Але і тоді Кардинал Едвард Кассіді, голова Папської ради для поширення християнської єдности, виразно заявив, що екуменічні можливості Католицької Церкви були кращими в Совєтському Союзі, ніж тепер у незалежній Україні.

А вже найбільші труднощі справляла Ватиканові потреба відновити УГКЦеркву, бо це перекреслило б многонадійні пляни Ватикану і Москви щодо України. Але це було конечним, конечним злом. Постановлено тоді, що ця відроджена УГК-Церква не буде справжньою, законною Церквою, продовженням передвоєнної Галицької Митрополії (бо вона була зліквідована в 1946 році), тільки якоюсь групою греко-католиків (як про це згадував Митрополит В. Стернюк). Ця відроджена УГКЦерква — це тільки якийсь новотвір, який існує до якогось часу. Ця Церква є тільки толерована, а не вповні визнана, вона ніби існує, ніби ні. Постійна дискримінація, територіяльна обмеженість, відлучення від неї найстаршої Перемиської епархії, створення на Закарпатті окремої „русинської" церковної одиниці — це тільки деякі докази цього мачушиного трактування нашої Церкви Ватиканом. Наш Синод не є справжнім правосильним Синодом, що видає законні важливі рішення, тільки займається дрібничковими, другорядними справами. Справжнім господарем у нашій Церкві є не її глава, Верховний Архиєпископ, тільки папський нунцій. Ватикан назначує для нашої Церкви не таких єпископів, які є їй потрібні, але які є вигідні Ватиканові і у всьому йому беззастережно підпорядковуються. А вже дуже великою загрозою не тільки для нашої Церкви, але й держави і цілого українського народу являється незвичайно активна і агресивна Польська Римо-Католицька Церква (яка підступно називає себе „українською"), оточена особливою опікою папського нунція і щедро обдаровувана фінансовими допомогами Ватикану.

А що ми на це?

Інерція, байдужість, брак якоїнебудь власної ініціятиви, майже цілковита відсутність інстинкту самозбереження і відповідальности за долю рідної Церкви — це найбільш характеристичні ознаки нашого церковного проводу. Такий стан спричинений Ватиканом, який пильно вважає, щоб уже більше не появилися у нашому проводі такі світлі постаті, як Митрополит Андрей, Патріярх Йосиф, Митрополит Володимир Стернюк.

Народ — розгублений, незорієнтований часто падає жертвою різних сект, а вже зокрема польські місіонери різними нечесними засобами заманюють наших людей до своїх храмів і роблять з них релігійних і національних відступників.

У таких дуже критичних часах наш Синод повинен би якимсь способом протидіяти, застосовувати різні заходи для рятунку своєї Церкви перед неминучою загладою. Але цього нема. Як уже згадано, наш Синод займається маловажними справами, такими, як наприклад, устійнення тексту молитов „Отче наш" і „Богородице Діво". Звертається до Папи з проханням виявснити теологічний зміст слова „православний", що його вживаємо в Літургії. Дуже дивно також, що за прикладом діяспори цей Синод редукує свята в Україні, де люди хочуть і люблять святкувати. Невже ж Церква в діяспорі, серед чужого оточення, виставлена на різні асиміляційні впливи, має бути прикладом до наслідування для Церкви в Україні? Невжеж наша УГКЦерква на рідних землях має так заникати і асимілюватися, як це діється в діяспорі? Це питання, на які ніхто не дає відповіді. Іншими словами, наша церковна ситуація є не тільки критична, але також ненормальна, повна суперечностей, ілюзій, самообману. Вдаємо тільки, що щось робимо, а властиво нічого не робимо.

Колись наші католицькі інтелектуали говорили нам що московська Церква вбивала в нашому народі духа, ламала його національний хребет, виховувала людей з рабською ментальністю, зате Католицька Церква дає нам повноцінних людей, героїв з твердими характерами, чесних, правдомовних провідників, неустрашимих борців за правду... як дуже помилялися вони, на жаль, щодо впливу Церкви Католицької в сучасній Україні.

Чи духова капітуляція?

У львівському католицькому часописі української молоді „Вірую", ч. 1, за січень 1998 року, поміщено статтю Петра Дідули „Церковне життя в Україні — зрушення і поступ" (передрук у чикаґському „Церковному Віснику", ч. 6, 14-го березня 1998 року). У цій статті є багато цікавих ориґінальних думок, але вони ніяк не свідчать про якесь зрушення і поступ в церковному житті України. Навпаки, спостерігаємо у цій статті якісь тенденції до самозаперечення і капітуляції перед наступом чужої нам Польської Римо-Католицької Церкви. Дуже багато уваги присвячено діяльності цієї Церкви, автор не тільки що не бачить у ній великої загрози для нас, не закликає до боротьби і самооборони, але ще признає цій же Церкві головну, домінуючу ролю в нашому церковно-релігійному житті. Виглядає, що радить нам добровільно капітулювати перед нею і співпрацювати. Ось його слова:

„Римо-католики своє місце в християнізації України бачать дуже чітко. Про це свідчить той факт, що минулого року в жовтні в Кам'янці Подільському відкрилася ще одна римо-католицька семінарія. В УГКЦ таку діяльність 'польської' Церкви в Україні сприймають в рамках двох крайностей: або цю діяльність називають крайньою формою прозелітизму... або ж говорять, що це початок злиття, в тому числі й обрядового — Української Греко-Католицької з Римо-Католицькою Церквою. Істина — десь посередині".

Значить, навіть, якщо не перейдемо цілковито на латинство, то треба нам якнайбільше наблизитися до Римо-Католицької Церкви, стати якимсь її „сателітом" (у практиці — підніжком). Виглядає, що це буде, на думку автора, цей „позитивний момент, який визріває у стосунках римо-католиків з греко-католиками". Цікаво і дивно, що тут немає ніякої згадки про УПЦ КП, про УАПЦ і потребу екуменічних зв'язків з ними, нічого не згадується про дуже актуальні наші національні і державні питання у зв'язку з церковною проблематикою, хоч у нашій історії Церква все була важливим чинником у

(Закінчення на стор. 3)

Листи з України

(Рубрику веде Володимир Романюк)

В місті Одеса розпочало свою діяльність творче громадське об'єднання мистців та фолкльористів "Південне товариство". Засноване у 1997 році товариство об'єднало для спільної праці людей, які вболівають за долю української культури. Про це довідуємося з листа голови Ради товариства Людмили Марічевої, яка також пише:

"Одеса увійшла в історію світової культури як багатонаціональне місто-феномен. Тут продовж віків мирно діяли і розвивалися, збагачуючи одне одного, мови, традиції, культури різних народів, що стало основною ознакою особливого мовного кольориту міста. Однак розвиток української культури зазнавав постійних утисків як за часів царського деспотизму, так і в часи большевицького режиму".

Особливо, як пише авторка, в Одесі постраждав розвиток української мови. Тому очолювана Л. Марічевою Рада товариства поставила собі за мету об'єднати громадян, творча зацікавленість яких спрямована на розвиток усіх видів і напрямків народної творчости в галузі малярства, декоративного і самодіяльного мистецтва, на вивчення та відтворення народних традицій і побуту, особливу увагу приділяючи вивченню та поширенню української літературної мови.

"На сьогодні, — пише Л. Марічева, — об'єднання 'Південне товариство' володіє значним творчим доробком. Це — дослідницькі праці з питань народних ремесел, творчі вироби майстрів у різних традиційних для України матеріялах і техніках, твори малярства, колекції сучасного одягу з національним оздобленням (вишивка, перли, мережива, гафтування), музичні вокальні, фолкльорні дорослі та дитячі ансамблі.

Сподіваємося, що скарби української національної культури, зосереджені в нашій організації, зацікавлять наших колеґ, друзів, шанувальників українського мистецтва в українській діяспорі, і ми зможемо співпрацювати в рамках культурного обміну.

Запрошуємо вас, шановні друзі, до нас в Одесу, де ґарантуємо вам екскурсійне та культурне обслуговування, проживання в українських сім'ях або в готелях, за вашим бажанням. Чекаємо на ваші відгуки і підтримку", — закінчує лист Л. Марічева.

* * *

Перед нами лист від директора школи-сиротинця ч.1 міста Артемівського Донецької области — Андрія Тупиці.

"Буду Вам дуже вдячний, якщо надрукуєте ці слова вдячности і віршик-присвяту великому благодійникові, турботливому опікунові наших сиріт, шанованому всіма нами панові Маріянові Коцеві з Гантеру в стейті Ню Йорк. Він найпершим відгукнувся на сирітські проблеми, і ось вже четвертий рік постійно дбає про 60 діточок-сиріток школи-інтернату з м. Артемівського (Бахмута), разом зі своєю дружиною пані Іванною, своїми друзями, знайомими та просто добрими людьми пересилають діткам одяг, взуття, іграшки, книжки, кошти на солодощі та інші дитячі потреби.

Назавжди залишиться в пам'яті вчителів і дітей зустріч з п.Маріяном у Харкові в 1995 році, коли він нас обнімав і вітав, як найближчих своїх рідних, і як сяяли його очі від щастя й радості! Такі люди, як п.Маріян та п. Іванна, післані нам, мабуть, самим Господом Богом, щоб сирітська доля не була такою гіркою й нещасливою.

Рішенням педагогічної Ради школи, загальними зборами вчителів, учнів, батьків п. Маріян Коць обраний почесним членом нашої шкільної Ради довічно. На жаль, зараз п. Іванна тяжко хворіє, але п. Маріян і в цей скрутний час не забуває про наших діток. Молимо Бога про здоров'я п. Іванни та п. Маріяна. Нехай додається їм сил на дальшу, таку неоціненну, працю".

Свій лист до нас А. Тупиця закінчує словами: "Я, звичайно, не поет, віршів не пишу і не маю уявлення, як це робиться, то написав так, як покликало серце".

А ось і сам вірш, названий скромним автором "Сирота":

Болить душа, страждає,
Немає спокою, немає.
Маленьке серденько
німіє,
Худеньке личенько
блідніє.
Сирітко—крихітко моя,
Гіренька доленька твоя.
Немає щастя, ані долі,
Як колосочок в
чорнім полі,
Як та пір'їнка на землі,
Такого не побачиш
й в сні.
О, доле, доленько моя!
Гарячим серцем прошу я,
Зігрій серденька, кригу
розтопи,
Допоможи їм підрости
І вийти в люди — в
справжні люди,
Що в горі інших
приголублять!

Марта Тарнавська

Незвична назва, яку варто запам'ятати

I

"Peltse and Pentameron" — це назва нової англомовної книжки молодого письменника з України. Назва дивна й незвична — запам'ятати її нелегко. Прізвище автора також українським читачам у діяспорі мало що скаже, дехто почує його, може, вперше. А шкода. Бо книжка ця заслуговує на особливу увагу: її варто не тільки прочитати, але й купити на дарунки американським приятелям. А про автора ми не один ще раз почуємо. Бо Володимир Діброва — першорядний письменник.

Треба передусім розшифрувати назву. Книжка складається із двох повістей: одна з них називається „Пельце", друга — „Пентамерон". Пельце — це трохи незвичне для нас ім'я головного героя. Пентамерон — це, як каже підзаголовок, „твір-епізод із життя п'ятьох службовців науково-дослідного інституту". В назві Пентамерон, як і у вашінґтонському Пентаґоні, заховане грецьке „п'ять".

Повість „Пельце" — коротенька: вона займає в книжці всього 40 сторінок. Це — нищівна сатира на совєтську систему. Окремі розділи повісти змальовують психологічний портрет героя Пельце, що вже від дитинства починає приучуватись до релятивности моральних вартостей, виростає на совєтського лідера з культом особистости, і тримає народ в атмосфері забріханости, корупції і терору. Автор — модерний письменник: він не бачить дійсности в чорно-білих кольорах. Пельце є не тільки творцем системи, але і її жертвою. Епізоди й герої в повісті змальовані лаконічним стилем, з великим знанням людської психології і з надзвичайно тонким почуттям гумору. Тому й читається повість легко та з усмішкою. Але сатира ця — вбивча, ефективна зброя. Написана повість „Пельце" 1984 року і включена в книжку В. Діброви „Пісні Бітлз" (1991).

„Пентамерон" — повість, що вперше була надрукована українською мовою в журналі „Сучасність" (в січні і лютому 1994 року). Події відбуваються протягом одного дня, десь у 1970-их роках, в одній кімнаті, в будинку науково-дослідного інституту, у відділі науково-технічної інформації. Дієвими особами виступають редактори і перекладачі з чужих мов: Антоніна Смирнова, Світлана Журавлинченко, Зойка Верещак і Вітя Малятко, а очолює цю групу працівників завідувачка редакторського сектора Офелія Лемберґ. Події протягом одного робочого дня від год. 9-ої до 6-ої не включають, здавалося б, нічого драматичного. Це не тріллер. Але драма самого людського життя п'яти персонажів на детально змальованому тлі совєтського побуту пульсує темпом модерного часу. Вся повість побудована на діялогах і медитаціях головних героїв. Кожен із них — окрема індивідуальність. Спільне в них ніба одне: „Я так більше не можу!" — це назва одного з розділів. Кожен з героїв незадоволений життям і мріє про щось своє, власне. Завідувачка Офелія Лемберґ думає серйозно про свої можливості виїзду за кордон, але потішає себе, що „раю ніде немає. Бо тут люди здібні й культурні потерпають від бидла. А там, як писала Ела, наші доктори наук роками по вісімнадцять годин на добу кермо крутять. Тут — відстала ментальність, але все знайоме та звичне. Там — цивілізація, але чи вистачить сил починати з нуля?" Старший редактор Антоніна Смирнова пробує пов'язувати свої обов'язки і турботи дружини й матері з обов'язками праці в інституті. В неї хворий малолітній синок, і вони з чоловіком чергуються, опікуючись дитиною. Це викликає напруження і в подружжі, і на місці праці. Молода Світлана Журавлинченко, редактор, має свої подружні проблеми з чоловіком: вона не знаходить задоволення у статевому житті, і це створює комплікації і проблеми. Зойка Верещак, перекладачка, мріє про те, щоб одержати, нарешті, маленьке однокімнатне помешкання, щоб не мусіти жити на ласці в тітки. А Вітя Малятко, що працює перекладачем з чужих мов, насправді — мистець і мріє про те, щоб відійти якнайскорше на „творчий хліб". Автор майстерно малює психологічні портрети цих осіб, з гуманістичним теплом і зрозумінням, з переконливим і вірогідним віддзеркаленням діяльности, з тонким гумором. Розмови персонажів переповнені всякими алюзіями, плітками, недоговореннями, натяками. Авторський стиль — короткі речення і швидкий темп. В повісті — і дивовижі центрального плянування, і проблеми робочої дисципліни, і деталі харчування та мешкання, і проблеми еміґрації, і секс... Мушу признатися, що ніде в українській літературі я не зустрічала досі так вдало, з таким великим почуттям гумору, доброго смаку і такту, потрактовану сексуальну проблему — статеві відносини між чоловіком і жінкою.

Закінчення буде

Бути, чи...

(Закінчення зі стор. 2)

плекані українських національних ідеалів. Справу церковної єдности і вселенськости розглядається тут не у східно-християнському, плюралістичному аспекті, а радше в дусі римо-католицького уніформізму.

З надіями на майбутнє

Віримо, що велика більшість нашої молоді в Україні не захопиться тими ідеями самозаперечення і капітулянтства, але разом з цілим народом піде слідами наших визначних церковних мужів і патріотів, таких, як Митрополит Андрей, Патріярх Йосиф, Митрополит Василь Липківський, Патріярх Мстислав та інших духовних велетнів у відбудові нашого церковного і державного життя. Віримо, що наша об'єднана Українська Церква, очолена Київським Патріярхатом, осяяна авреолею мучеництва і переслідування, займе гідне місце у вселенській Христовій родині вільних народів і суверенних помісних Церков.

ЛІКАРІ У КАЛІФОРНІЇ ТА НЮ ЙОРКУ, намагаються спільно створити спілку „незалежних“ лікарів, які кидають виклик пануючій системі керованої опіки. Вони бунтуються, згідно з їхніми твердженнями, проти шкідливого втручання у виконування способу їхніх медичних практик і низької оплати фірмами керованої опіки за їхні труди. Ця нова спілка намагається зорганізувати однодумців серед лікарів і пацієнтів у сильну організацію, котра могла б протидіяти існуючій системі медичної опіки. Основним завданням нової організації є переконати людей в тому, що лікування базоване на опінії лікарів, а не адміністраторів, є варте навіть вищої оплати. Одначе тому, що більшість людей є медично забезпеченні системою керованої опіки, то ціни нової лікарської організації як для пацієнтів, так і для лікарів можуть бути досить високими, а на це не кожний могтиме собі дозволити.

ПОДІЇ

ВЕЧІР ДО 60-РІЧЧЯ В. СТУСА

Ню Йорк. — Пластовий Курінь „Верховинки“ та Львівський Театр ім. Леся Курбаса влаштовують літературно-мистецький вечір „Дорога долі, дорога болю“, присвячений Василеві Стусові, з нагоди його 60-річчя. Вечір відбудеться у п'ятницю, 27-го березня, в НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку. Початок о год. 6:30 вечора. За інформаціями слід звертатися до Ніни Самокіш, тел. (212) 673-9530.

ЗБОРИ УНДОМУ В ІРВІНГТОНІ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Місцевий Український Народний Дім влаштовує свої Загальні збори у неділю, 29-го березня, у власному приміщенні, 140 Проспект аве. Початок о год. 5-ій вечора.

ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КООПЕРАТИВИ

Ню Йорк. — 32-гі Загальні річні збори Української Православної Федеральної Кредитової Кооперативи відбудуться тут у неділю, 29-го березня, в залі УНДому, 142 Друга аве. Початок о год. 2-ій після полудня.

ДОПОВІДЬ Р. ГАЙДИ

Ню Йорк. — Місцевий Відділ Українського Патріярхального Товариства влаштовує доповідь „Роля мирян в Українській Католицькій Церкві“. Доповідач — Рома Гайда, голова Ради Мирян УПТ в ЗСА і делегат Стемфордської Епархії на Першу сесію Собору УКЦ у Львові. Доповідь відбудеться у неділю, 5-го квітня, о год. 2-ій після полудня в НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує

членів й українське громадянство

на ДОПОВІДЬ

СВІТОХВИЛЬОВІ ПЕРЕДАЧІ ІНФОРМАЦІЙ — РЕВОЛЮЦІЯ В КОМУНІКАЦІЇ

яку виголосить

д-р АНДРІЙ ХРАПЛИВИЙ

член Математично-Фізично-Технічної Секції НТШ
голова дослідного Відділу світлових систем
Люсент Технолоджіс, Бел Лябораторії

що відбудеться

4-го квітня 1998 р. о год. 5-ій веч.

в домі НТШ, при 63 Четверта Авеню в Ню Йорку
між 9 і 10 вулицями.

УПРАВА НТШ

Загальні збори Окружного Комітету Північного Ню Джерзі

Управа Округи

В приміщенні Головної канцелярії УНС 15-го лютого ц. р. відбулися Загальні збори Окружного Комітету відділів Північного Ню Джерзі (Відділи 25, 27, 37, 70, 76, 133, 142, 170, 171, 172, 188, 214, 234, 286, 287, 322, 340, 371, 490). Голова Окружного Комітету, Євген Остиславський, відкрив сходини, привітавши присутніх членів Головного Уряду у складі: Уляна Дячук, Марта Лиско, Стефан Качарай, Андрій Кейбіда, Рома Гадзевич, Володимир Сохан. Голова комітету також привітав присутніх членів комітету та секретарів відділів. Було 33 учасники зборів, що верифіковано як кворум до повноправности зборів. Уступаюча Управа була вибрана на Президію зборів з Є. Остиславським як предсідником, а Марком Дацківським, в асисті Стефана Вельгаша, як писарем протоколу.

Під час звітів висловив заслужене признання за визначні досягнення: 102 відсотки виконання квот з 112 новими членами і 3,037,408 дол. забезпеченням. Округа є шостою із 27-ох під оглядом виконання квот. Найвизначнішу працю зробив секретар 78-го Відділу Андрій Воробець, придбавши 29 нових членів на 969,218 дол. забезпечення. Збори привітали двох нових секретарів 25-го і 72-го Відділів: Оксану Тритяк і Степана Косоноцького. Касир Округи Льонгін Старух дав фінансовий звіт. В касі є 2,523.71 дол.

На рекомендацію Контрольної комісії, очоленої Даною Ясінською, уступаючій Управі уділено абсолюторію.

Нову Управу на 1998 рік вибрано у такому складі: голова — Євген Остиславський, касир — Льонгін Старух, перший заступник — Юліян Котляр, пресовий (укр.) — Степан Косоноцький, другий заступник — Андрій Воробець, пресова (анг.) — Рома Гадзевич, секретар — Марко Дацківський, імпрезова — Оксана Третяк, організаційні референти — Марія Остиславська, Дана Ясінська, вільні члени: Дарія Семеґен, Галина Білик, М. Галущак; Контрольна комісія: І. Пелех, Г. Клименко, С. Вельгаш.

У завваги від Головного Уряду порушено актуальні справи з діяльности УНС. Предсідник У. Дячук дякувала Окрузі за визначну працю, підкреслила важливість приєднування нових членів і різні справи у зв'язку із злукою УБС і УНП. Питання злуки цих трьох установ повинні бути розв'язані на 34-ій Конвенції в Торонто. Злука є конечна з огляду на нові методи ведення забезпеченевих установ, як і української єдности.

Секретар М. Лиско сказала, що секретарі відділів повинні діставати „Свободу“ і „Український Тижневик“ для організаційної поінформованости, пригадала про процедури відносно стипендійних аплікацій і конвенційних делегатів.

Касир Стефан Качарай звітував, що будинок в Джерзі Сіті продано 14-го серпня 1997 року з чистим зиском 5 млн. дол.

Радна Рома Гадзевич ствердила важливість злуки з УБС і УНП та потребу стипендійної програми для популяризації УНСоюзу.

Почесний член Головного Уряду В. Сохан підкреслив важливість злуки з УБС і УНП, але висловив думку, що зміна назви УНС на Український Народний Братський Союз, якої УБС вимагає, може спинити злуку.

У дискусії про справи порушені членами Головного Уряду, брали участь: Л. Старух, Р. Гадзевич, М. Дацківський і Ю. Котляр.

Новообрана Управа запланувала активності на біжучий рік: прогулька на Союзівку і до Атлантік Сіті, інформаційні зустрічі для нових імігрантів, різдвяну гостину для дітей Округи і пікнік.

Шевченківське свято в Милвокі

Чарівне містечко Милвокі, Висконсин, знаходиться на захід від всім знаного міста Чикаго. По Божому провидінню і благословенню Владики Михаїла Вівчара, о. Володимир Заяць прибув до цього затишного і милого міста, де він і є настоятелем української католицької парохії св. Архистратига Михаїла. В парафії є понад 100 українсько-американських родин.

Як звичайно, в березні українці цілого світу відзначають роковини славного українського поета й пророка Тараса Шевченка. Так і при цій парохії відбулося вшанування пам'яті Тараса Шевченка. Свято розпочалося молитвою, яку провів о. Заяць. Ведучий програмою був проф. Григорій Мурський. Відкриття березневого свята доручили голові УККА Володимирові Зінчакові. Після відкриття, під керівництвом Уляни Тишинської квартет і присутні проспівали вічно живий поетів „Заповіт“. А також приємно згадати наше підростаюче молоде покоління СУМ, які під головуванням Стефи Вередюк виконали „Поклін Тарасові“. Дальшими точками були два реферати про життєвий шлях Т. Шевченка. Вони були підготовлені і прочитані українською і англійською мовами членкинями СУА: Ларисою Стахнів і Ірiною Сабат-Бест. Також свято звеличено поемами пророка „Тополя“ і „Лічу в неволі дні і ночі“, які продеклямували: сумівка Марія Стойка і Антоніна Бачмага. Квартет СУА проспівав декілька пісень на слова нашого Кобзаря. Також на цьому святі не обійшлося без танців, де наймолодші продовжувачі української традиції, під вправним керівництвом Марка Ґлубіша з гуртів „Промінь“ і „Калина“ протанцювали веселий „Козачок“.

Свято було наповнене гарно і вдало підготовленою програмою. На ньому були гості з далекої України, яку так щиро любив геніяльний поет і художник. Наш гість Павло Кіт своїм гарним, чистим голосом проспівав чудову пісню „Про Тараса“. Перед самим закінченням програми інж. Артем Тишинський рецитував поему „Іржавець“, яку Шевченко написав, будучи в засланні в Орловській кріпості, в якій поет оспівує чудотворну ікону Божої Матері та історію спустошення України після тяжкого бою під Полтавою.

Закриття провів проф. Володимир Пискір, а закінчено свято відспіванням гимну України.

Оля Савчин

Ансамбль...

(Закінчення зі стор. 1)

ців і канадців, які вперше побачать цих феноменальних танцюристів. Причому, моя дружина Мирослава виконала професійно відеострічку із програми танцювального ансамблю та будемо її продавати в часі виступів. Ця стрічка покаже не лише віртуозний танець, але також віддасть цілий український дух ансамблю, історію культури українства та силу духа України. Ви ж знаєте, що це виїмковий ансамбль. Ось погляньте на рецензії, які були друковані в англомовній пресі, коли ансамбль був на Північноамериканському континенті раніше.

Із залученого матеріялу бачимо, що ансамбль був тричі в ЗСА і двічі в Канаді, останній раз в 1988 році, та мав знамениті рецензії найповажніших критиків американської і канадської преси. Читаємо також, що Павло Вірський зорганізував балет ще в 1936 році, але дійсно балет почав працювати цілою парою щойно в 1955 році. Після смерти П. Вірського провід перебрав Мирослав Вантух, який веде ансамбль до сьогодні. Так працює цей колектив із 90 танцюристів, до того із знаменитими музикантами та чудовими костюмами, яких проєкти роблять відомі мистці, як наприклад, свого часу широко відомий мистець Анатоль Петрицький.

Тим разом ансамбль вчетверте приїжджає до ЗСА, а втретє до Канади, проте, вперше буде показана програма без обов'язкових в минулому ідеологічно-агітаційних показів, бо на цей раз ансамбль представлятиме незалежну Україну!

Б. Клінтон...

(Закінчення зі стор. 1)

знається і вибачається перед ними за те, що ЗСА були причетними до багатьох нещасть народів цього континенту. Аналітики уважають цю поведінку Президента дуже добрим політичним кроком, зокрема перед американськими виборцями африканського походження, котрі є великою частиною прихильників Демократичної партії.

ПРОДОВЖУЮЧИ СВОЇ ВІДВІДИНИ африканських країн, президент Билл Клінтон у вівторок, 24-го березня, перебував в Уганді, де у своїй промові до шкільної дітвори він визнав цілий ряд помилок американської політики щодо Африки. Одначе найбільш важливою точкою його виступу було свого роду каяття і висловлення жалю з причини невільництва, про котре він висловився такими словами, „ повертаючись до часів ще поки ми стали нацією, європейські-американці користали з овочів торгівлі невільниками і це не було правильним“. Ці завваги американського президента в Уганді відразу викликали політичні коментарі не тільки там, але також і в Америці, що затривожило офіційні чинники Білого Дому, котрі й без того мають багато турбот, виправляючи помилки свого шефа.

СТЕФАН МИЛЯН (20 років)

залишив хату 14-го лютого 1998 р.

місцева поліція зробила все можливе, щоб знайти його. Все без успіху. Одначе є доказ, що його чорне авто з 1951 року, марки Шеві BARETTA Lic. #336ZHX Ontario переїхало границю в Наягара Фоллс.

Тел.: (905) 624-0711 або в місцеву поліцію.

Збори Округи УНС в Піттсбурґу

Піттсбурзький Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу відбув свої Річні збори в приміщенні клюбу УНС в Еймбридж, Па., в суботу, 14-го лютого. Головний Уряд на згаданих зборах представляла предсідник УНС Уляна Дячук. Приблизно 30 осіб з сімох відділів округи були учасниками зборів.

У своєму вступному слові У. Дячук говорила про конечність придбання нових членів, зокрема членів молодого і середнього поколінь, для УНС, щоб забезпечити його майбутність. Вона висловила признання Піттсбурґській Окрузі за перевищення квоти придбання нових членів у 1997 році. Вона особливо хвалила зусилля Михайла Турка, секретаря 63-го Відділу УНС з Форд Сіті, Па., котрий придбав 35 нових членів у 1997 році на суму 186,000 житєвого забезпечення. За ті його зусилля У. Дячук вручила йому грошеву нагороду, а присутні гучними оплесками схвалили його вчинок.

Переобрано теперішній провід Округи, котрий складався з голови, Миколи Дяківського, заступника Осипа Полатайка, україномовної секретарки, Ярослави Комічак, англомовної секретарки Анджелі Гончар і касира, Ілай Матіяша.

У своєму виступі У. Дячук говорила про монументальні завдання братських забезпеченевих організацій на порозі XXI-століття та про їхню конечність адоптувати до ужитку нову технологію, щоб успішно діяти. Згадала і про те, що деякі з них мусітимуть об'єднуватися, щоб втриматися, а інші змусять затруднити професійних продавців забезпечення для спроможности конкурувати.

Згадала У. Дячук і про цьогорічну Конвенцію УНС, яка відбудеться у травні в Торонто, та про ті проблеми котрі прийдеться вирішувати делегатам. Одначе найбільше предсідник УНС зупинилася над справою злуки УНС з Українською Народною Помічю та Українським Братським Союзом. Позитивно про таку злуку висловився Зенон Комоницький, почесний член Екзекутиви Українського Братського Союзу. Після довшої дискусії про позитиви і негативи такої злуки, Михайло Комічак з 264-го Відділу запропонував ухвалити необов'язуючу резолюцію в користь пропонованої злуки під назвою Український Народний Братський Союз. Резолюцію прийнято одноголосно з проханням помістити висліди голосування у „Свободі“, як вияву бажань Піттсбурґської Округи УНС.

Тепер УНС у цій Окрузі має 1,770 членів зорганізованих у 12-ох Відділах. Найбільший Відділ, 428 членів, знаходиться в Еймбриджі, Па., Форд Сіті має 377 членів, а сам Піттсбург 330 членів у двох окремих Відділах.

У. Дячук також розповіла про великі видатки, котрі поносить УНС видаючи україномовну „Свободу“ та англомовний „Український Тижневик“. Вона підкреслила, що сама висилка коштує УНС 1,500 дол. денно та майже пів млн. дол. річно, але робляться заходи зменшити видатки обидвох видань. Цю справу одначе буде переглядати і вирішувати Конвенція.

Після закриття зборів була спільна перекуска де продовжувались дискусії про УНС.

Опісля У. Дячук дала інтерв'ю для місцевої української радіопрограми, котре перевів директор згаданої програми М. Комічак.

Ярослава Комічак

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 17-го лютого 1998 р. відійшла у вічність, проживши 84 роки, наша найдорожча, ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

АННА РАТИЧ

з дому ТИМОЧКО

ПОХОРОН відбувся 20-го лютого 1998 р. з української католицької церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Брансвик, Н. Дж.

ПОХОРОНЕНА на цвинтарі св. Петра в Ню Брансвик, Н. Дж.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

буде відправлена в неділю, 29-го березня 1998 р. о год. 10:30 рано

в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Брансвик, Н. Дж.

Про молитви за спокій душі покійної просять:

муж — ЛЮБОМИР
доньки — ДАРІЯ з мужем ЮРІЄМ та сином АЛЕКСАНДРОМ
син — ЯРОСЛАВ ВАСИЛЬ
шваґри — ОЛЕГ з дружиною ІВАНКОЮ
— РОСТИСЛАВ з дружиною ГАЛЕЮ і дітьми
братова — МАРІЯ з родиною в Україні

Ділимося сумною вісткою, що 23-го березня 1998 р. відійшов у вічність на 84-му році життя у Венис Фла., мій дорогий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ВУЙКО

бл. п.

ВАСИЛЬ САМОФАЛ

нар. 24-го червня 1913 р. в селі Рибники, Україна

ПАНАХИДА 29-го березня 1998 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Farley в North Port, Fla.

ПОХОРОННІ відправи в понеділок 30-го березня о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Марії в North Port, Fl, 1078 North Biscayne Dr., а опісля на цвинтарі у Венис, Фла.

У глибокому смутку:

дружина — АННА
син — АЛЕКСАНДЕР з родиною
дочка — ЛІДІЯ з дітьми
сестрінки — ІЗАБЕЛЛЯ з дочкою
РЕНЯ з родиною
племінники — БОГДАН КУРИЛКО з родиною
ЛЮБОМИР КУРИЛКО з родиною
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Оксана Булах

Стоять за селом обеліски

Стоять за селом обеліски.
І тиша осінньо над ними шумить.
Ростуть там смереки, тополі, берізки,
А верба плакуче над ними мовчить.

Віття опустили і верби, й берези
На темні, гранітні хрести.
Шепочуться з вітром тополі високі
Про все пережите. Не дай, Біг, війни!

Вкраїна не вмерла. Вона воскресає.
Ще тривога про неї ховається в тьмі.
Українці! Ми втратити волю свою не повинні,
Пам'ятаймо про болі, про сльози її.

Стоять край села обеліски,
Світанок рожево над ними зорить.
Вже нова Вкраїна, і пісня, і мова,
І сонце свободи над нею горить!

Не забувай!

Не забувай, не забувай
Про нарід свій та рідний край!
Їх своїм серцем полюби,
Для них живи, для них живи!

Земля твоїх дідів, батьків
Поллята кров'ю і сльозами,
Зруйнована, сплюндрована
Грабіжниками-ворогами.

Про неї все своє життя
Не забувай, а пам'ятай...
І в горю, злиднях, як лиш можеш,
Сердечно, щиро помагай!

Це ж наша люба Україна,
Це ж наш прекрасний, рідний край,
Про нього все, де жити будеш,
О, пам'ятай, не забувай!

Микола Горішний

Линдгирст, Н.Дж.

Відзначення Шевченкових роковин у Дітройті

Місяць березень — це місяць вшанування пам'яті українського поета і генія Тараса Шевченка. Не знаю, чи є у світі українська громада, яка у тому часі не згадала б його не лише як людину, але і як незрівняного майстра слова і пророка, який своїм словом зумів розбудити національну свідомість довгі роки поневоленої нації. У Дітройті з ініціятиви Українського Культурного Громадського Клюбу, при співпраці Наукового Товариства імені Т. Шевченка, Українського Товариства Мистецтва та Асоціяції Діячів Української Культури, 8-го березня відзначено 137-і роковини від смерти Тараса Шевченка у парафіяльному осередку св. Йосафата у Ворені.

Імпрезу відкрив голова Укр. Культ. Гром. Клюбу мґр Володимир Баран. Він коротко зупинився над незвичайною постаттю у нашій історії, якою був Шевченко. Тоді, коли здавалося, що українська національна свідомість через майже постійні окупації України була близька до анігіляції, Тарас Шевченко своїм могутнім словом розбудив її зі, здавалося б, легаргічного сну. Він пригадав Україні її світле минуле і закликав до пробудження і до відновлення бажання вирватися з неволі і стати самостійною державою. Ми вдячні Богові за Тараса Шевченка, який так багато зробив для України, а сам лише просив, щоби згадати його незлим, тихим словом.

Після відкриття присутні відспівали „Заповіт", який закінчив додатковою молитвою власного авторства о. крилошанин Богдан Скасків. З черги мґр Віра Андрушків представила доповідача, гостя з України, а тепе у Гарварді, д-ра Володимира Діброву. Д-р Діброва, це молода 40-літня людина, науковець, який має за собою імпозантний науковий стаж. В Україні він був викладачем у різних наукових закладах, включно із Києво-Могилянською Академією, де був деканом факультету англійської мови і членом Наукової Ради. Крім того раніше був кореспондентом Радіо „Свобода" та Радіо „Вільна Европа". Як „Фулбрайт сколар" був запрошений до Індіянського університету і Пенсильванійського Стейтового університету як викладач. Зараз працює як викладач і науковий співробітник у Гарварді, а також є редактором і співробітником Гарвардського Українського Наукового Інституту. Крім цього він видав досі 13 праць — перекладів літературних і наукових творів з англійської і французької мов та низку перекладів творів з української мови на англійську. Також написав 7 наукових праць, які видавалися в Україні, Польщі і ЗСА. Був віднзчений нагородами ім. Галини Щербань Лапіци та ім. Миколи Лукаша.

Тема доповіді В. Діброви була: „Ну, що б, здавалося, слова?" — чому важливо перечитувати Шевченка. У своїй оригінальній доповіді він згадав, що Тарас Шевченко є втіленням українського духу, загадок і розгадок, та просив, щоб читати його твори дуже уважно. Він підкреслив, що поезії Шевченка тяжко перекладати на чужу мову тому, що вони є прив'язані до історії та української національної вдачі. Опісля зупинився над декількома відомими поезіями як: „Садок вишневий", „За байраком байрак", „Буває іноді", „Ликерії", „Сон" та „Посланіє мертвим, живим і не народженим". Кожна з них має свою специфічну інтерпретацію і глибокий зміст та ляйтмотив, над яким треба довше замислитися, щоб належно зрозуміти, що мав на думці поет. Доповідач просив, щоб коментувати Шевченка, як поета і спільний знаменник для усіх українців, а його твори шанувати, як Святе Письмо.

У дальшій частині програми молодий талановитий скрипаль Петро Лісовський, при фортепіяновому супроводі Марії Лончини-Лісовської відіграв Романс, Опус 50 Бетовена. Опісля відомий майстер слова Андрій Лятишевський відчитав поему „Гайдамаки". Кінцевою точкою програми був виступ знаного соліста, бас-баритона Яреми Цісарика, який при фортепіяновому супроводі Лідії Цісарик відспівав три пісні на слова Тараса Шевченка, а саме: „Ой, Дніпре, мій Дніпре", „Думи мої, думи мої" і „Реве та стогне Дніпр широкий".

Програму концерту закрив мґр Володимир Баран подякою усім виконавцям та присутнім, які численно виповнили залю, за участь.

Зенон Василькевич

Збудують храм УГКЦ в Калуші

У неділю, 14-го грудня 1997 року на вулиці Лесі Українки в Калуші, Україна, відбувся чин посвячення хреста і місця під забудову нової греко-католицької церкви свв. Володимира і Ольги, проєкт якої розробив видатний український архітект з Канади Радослав Жук.

Під час посвячення хреста і місця під будову церкви свв. Володимира і Ольги в Калуші

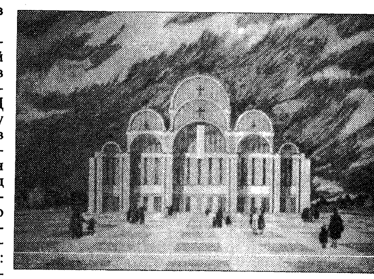
(Світлив Василь Мельник).

При здвигу сотень калушан Єпископ-ординарій Софрон Мудрий разом із собором духовенства Калуського деканату УГКЦ відслужив Архиєрейську Службу Божу, посвятив хрест і площу, на якій постане величний храм. Для пам'яті нащадків під хрест була закладена капсуля з посланням про урочисте заснування церкви. У святочній церемонії взяли також участь: Єпископ-ординарій Софрон Дмитерко, декан Калуського деканату УГКЦ Михаїл Бігун, міський голова Калуша Роман Сушко та президент концерну "Оріяна" Степан Черник.

Як сказав у своєму виступі Р.Сушко, 50 років нищились українська мова, віра, культура. Тож хай новий храм стане храмом людських душ, а послання нащадкам — посланням від боголюбного українського народу.

Єпископ Софрон Дмитерко зазначив, що 2000 рік калушани розпочнуть з вірою в Бога, а храм буде перемогою правди над несправедливістю, винагородою за часи бездуховости жорстокого режиму, зруйновані храми душ людських.

З чого ж усе почалося? Восени 1995 року міський голова Р. Сушко почув з програми Українського радіо, що в Києві відбулася виставка відомої американської мисткині українського походження Аки Переймн і канадського архітекта Радослава Жука, який понад 30 років проєктує церкви, і поскільки міський голова вже від довшого часу пошукував за професіоналістом з побудови храмів у сучасних стилях для спорудження такого в міському районі новобудов, свій вибір Р.Сушко зупинив саме на Р.Жукові.

Таким буде новий храм УГКЦ у Калуші

Згідно з проєктом, храм буде розмірами 42x42 м. і висотою 34 м. Церква, виконана у візантійському стилі з сучасною інтерпретацією, чимось нагадуватиме київський собор св. Софії. При будові храму будуть використані нові матеріяли, технологія і конструкції. Зліва запроєктована дзвіниця, а справа — плебанія і катехизний центр. Храмі міститиме 1,200 вірних.

При проєктуванні відступлено від суворої орієнтації "схід-захід" для того, щоб храм служив основною домінантою при формуванні містобудівельного стилю даного району. Креслення випрацьовують працівники інституту "Хлорвінілпроєкт" ВАТ "Оріяна".

Греко-католицький храм свв. Володимира і Ольги в Калуші обов'язково буде. І хай він стане черговою сходинкою на шляху відродження духовости українського народу.

Ольга Гузинець,
часопис "Дзвони Підгір'я",
м. Калуш.

